

Використання розробленої моделі дозволить підвищити гнучкість компанії загалом, зробити можливим своєчасну ідентифікацію існуючих та потенційних проблем, а також виявити необхідність в організаційних змінах.

1. Кузьмін О.Є. *Теоретичні та прикладні засади менеджменту: навчальний посібник.-2-е вид. доп. і перероб./* О.Є. Кузьмін, О.Г. Мельник. – Львів: Національний університет “Львівська політехніка”, “Інтелект-Захід”, 2003. – 352 с. 2. Ру Домінік, Сульє Даніель. *Управління: Пер. с .фр. – К.:Основи, 1995. – 442 с.* 3. Дафт Р. *Менеджмент. – СПб.: Питер, 2000. – 832 с.* 4. Генрі Мінцберг “Зліт і падіння стратегічного планування” *Пер. з англ. К.Сисоєва. – К.:Видавництво Олексія Капусти (Підрозділ “Агенції Стандарт”) – 2008. – 412 с.* 5. Л.І. Чернобай, О.І. Дума “Удосконалення системи управління страхової компанії на засадах адаптації моделі аналізу ділової активності”. *Вісник соціально-економічних досліджень №42.- Одеса: Одеський державний економічний університет, 2011. - 420 с.*

О.Ю. Ємельянов, Н.С. Хаврак
Національний університет “Львівська політехніка”

УРАХУВАННЯ ЧИННИКА РИЗИКУ В ПРОЦЕСІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ІННОВАЦІЙНИХ СТРУКТУР

© Ємельянов О.Ю., Хаврак Н.С., 2011

У процесі інвестиційної діяльності інноваційні структури здійснюють реалізацію різноманітних інвестиційних проектів, значна частина яких характеризується високим рівнем ризику. Такий рівень ризику, що є притаманним більшості інноваційних проектів, зумовлений їх специфікою, зокрема значним рівнем невизначеності кінцевих результатів їх реалізації. Враховуючи це, процедура оцінювання економічної ефективності проектів розроблення та виробництва інноваційних видів продукції повинна особливу увагу приділяти ретельному та обґрунтованому урахуванню чинника інвестиційного ризику.

Якщо для проектів виготовлення традиційних видів продукції (поточні значення більшості параметрів якої, зокрема цін та витрат на їх виробництво, є відомими) чинник інвестиційного ризику можна враховувати у певній мірі автоматично (наприклад, додаючи у ставку дисконту за проектами премію за ризик), то для інноваційних проектів урахування цього чинника потребує спеціальних більш досконалих методів.

Для значної кількості інноваційних проектів, як показує практика здійснення інноваційної діяльності, існує значна імовірність, що вони взагалі виявляться невдалими (на стадії проведення науково-дослідних робіт або після потрапляння перших партій нової продукції на ринок). Для таких проектів функцію розподілу імовірності прибутку у першому наближенні можна описати двома показниками: імовірністю, що проект виявиться відносно вдалим (тобто його власник буде отримувати певний додатній розмір прибутку), та математичним сподіванням величини прибутку за цим проектом. За таких умов премію за інвестиційний ризик у складі математичного сподівання прибутку за інноваційним проектом може бути визначено за такою формулою:

$$R = 1 - \frac{I \times E_k}{M}, \quad (1)$$

де R – премія за інвестиційний ризик у складі математичного сподівання прибутку за інноваційним проектом, частки одиниці; I – потрібні інвестиції у реалізацію проекту, грн.; E_k – ставка капіталізації для даного інноваційного проекту без урахування премії за інвестиційний ризик,

частки одиниці; M – математичне сподівання величини прибутку за даним інноваційним проектом, яке обчислюється за такою формулою:

$$M = P \times L, \quad (2)$$

де P – величина прибутку за проектом у випадку, коли він виявиться відносно вдалим, грн.; L – імовірність того, що реалізація проекту дозволить отримати певну додатну величину прибутку.

Очевидно, що за таких умов рівень інвестиційного ризику реалізації інноваційного проекту може бути визначено однозначно – як імовірність того, що даний проект не принесе прибуток, тобто $1 - L$. Прирівнявши цю імовірність до премії за інвестиційний ризик у складі математичного сподівання прибутку, яка визначається за формулою (1), остаточно отримуємо:

$$I_p = \frac{L^2 \times P}{E_k}, \quad (3)$$

де I_p – розрахункова вартість даного інноваційного проекту за методом капіталізації доходів, грн.

Тоді здійснення даного інноваційного проекту буде доцільним, якщо розрахункова вартість цього проекту за методом капіталізації доходів, що визначається за формулою (3), буде перевищувати фактичну потребу в інвестиціях у його здійснення.

В.І. Ємцев
НУХТ

ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЇХ ІНТЕГРАЦІЇ

© Ємцев В.І., 2011

В умовах посилення процесів глобалізації світової економіки потрібен перехід від використання статистичних порівняльних переваг національних економік, яки природно задані для країни, до динамічних переваг, обумовлених значним проривом у технологіях, інформаційної сфері, управлінні. Адже інновації, в тому числі і організаційно-управлінські, в жорстких умовах ринкової економіки – це один із найважливіших шляхів забезпечення виробництва та реалізації конкурентоспроможної продукції.

Конкурентоспроможність підприємства харчової промисловості є залежною від наявності достатньої кількості якісної сировини. Шляхом укладання різносторонніх угод, підприємства намагаються забезпечити собі безперебійний потік сировини й матеріалів, а також постійний ринок збуту готової продукції та доступ до інформації про роботу попередніх або наступних ланок технологічного ланцюжка для контролю умов забезпечення виробництва та ринку [1].

Дослідження забезпеченості сировиною м'ясопереробних підприємств України показують, що поголів'я великої рогатої худоби за останніх двадцять років скоротилося на 78,4 %, свиней – на 58,7% та зберігає загальну тенденцію до скорочення. Через зменшення поголів'я тварин швидкими темпами зменшувалися обсяги виробництва та споживання м'яса.

.Змінилася також структура розподілу поголів'я між сільськогосподарськими підприємствами та господарствами населення. Це співвідношення по ВРХ у 1990 році складало 74% до 26 % , а у 2010 році – 22% до 78% відповідно, по поголів'ю свиней - 72,3 до 27,6% та 45 до 55% відповідно, по птиці - 54 до 45% та 54,3 до 45,7%. [2] Все це ускладнює забезпечення ритмічної поставки сировини на м'ясопереробні підприємства. І хоча господарства населення останнє десятиріччя нарощували виробництво продукції тваринництва, проте вони не змогли компенсувати її недоотримання від сільськогосподарських підприємств.